

fideliū a templo subductus in imam domunculam A ipsius ecclesie contiguam tollitur: sicque intra paucos dies perfectissimæ sanitati donatur, vigilantī fratrum cura in omnibus adjutus. Per omnia benedictus Deus.

Quæ sequuntur, alterius videntur auctoris.

56. Alter nihilominus (cujus nomen excidit) advenit lumine oculorum privatus ab ipso exceptionis partu. Pernoctans itaque ante suffragatricem tanti patroni tumbam, inexpertam semperque optatam meruit extorquere illuminationem. Ergo dum stabili mentis fide in misericordis intercessione confessoris sibi largiri confidit, quod natura non contulit, infestusque continuæ inquietudinis clamores nullo modo intercipit, confestim quodam piissimi Rabboni tactu ab ipsis oculorum orbibus sanguinis rivus erupit, ac deinceps postmodum sub tanti manu opificis inexpertum inscia lucis splendorem pupilla extimuit, rerumque imagines deinceps emblemate simili pectore condit. O cœlestis regis potentia, ingens, incorporea in sua natura, quæ palpamine spiritali a mortali voluit humanitus sentiri, innatum glaucoma destruxit, obtunsum verticis speculum gemino fulgore complevit.

57. Quidam duodenis puer nomine Erfredus ner-

vis arescentibus poplitum ex asse incedendi amiserat officium. Hic itaque per multorum annorum curricula fratrum Miciacensium solertia frequenti educatus alimonia fuerat. Verum ille inexhaustæ fons pietatis qui puerilis sinceritate innocentie absque ullius conspersione fermenti corde devoto præcipit exerceri, illum una noctium admoneri voluit ut Patris Maximini expeteret opem, si totius corporis optaret consequi valetudinem. Qui supernæ admonitioni credulus, mane facto penita ecclesie subintrat, atque ante sacrosanctum prostratus mausoleum, innocentis affectu animi pia piissimi interpellat merita confessoris. Nec mora, divina dignatio illi adfuit. Exemplo siquidem se subrigens, ac plenissimam totius corporis captans sanitatem, anno Dominicæ incarnationis millesimo quadragésimo primo tertia ipsius resurrectionis Salvatoris Dominica, hora diei secunda, eadem paschalis solemnitatis gaudia restauratione sui haud modica auxit in lætitia. Et quidem apte, dum huic vox insonaret prophetica: *Misericordia Domini plena est terra*; inde ipsius tantæ miserationis viscera clangore signorum excita plebs concurrens stuperet universa.

DELATIO CORPORIS S. JUNIANI

IN SYNODUM KARROFENSEM

Circiter annum 988,

A Letaldo monacho Miciacensi descripta.

(Apud Mabill., *Acta Sæculi IV*, pag. 434.)

1. Domino Patri CONSTANTINO et cæteris fratribus Nobiliaci cœnobii frater LETALDUS in Domino salutem.

Ad sublevandos Tobie labores angelus Raphael missus a Domino, postquam eum non solum ab ærumnis eruit verum etiam beneficiis divinæ pietatis adjuvit, reversurus ad eum a quo missus fuerat, a quo exiens non discesserat, eos quos beneficii superni munere erexerat, alloquitur dicens: *Consilium regis abscondere bonum est, opera autem Dei revelare et confiteri honorificum est (Tob. xii)*. Quapropter nos opera Christi quæ per gloriosissimum confessorem suum Junianum nostris temporibus operari dignatus est, revelare et confiteri convenit, ad laudem et gloriam nominis ejus, ad ædificationem audientium, ut cognoscant omnes quia opera quæ operatus est in diebus patrum nostrorum, operatur et nobiscum, non nostris quidem meritis, sed quæ beneficio-pietatis et

eorum interventu patrum, quos nobis largitus est intercessores, et ad corrigendam vitæ nostræ gravitatem proponit imitabiles.

2. Aggrediamur igitur promissi operis munus, nostris quidem de viribus diffisi, sed divinæ largitatis auxilio fulti, illius videlicet qui ait: *Aperi os tuum, et ego implebo illud (Psal. lxxxii, 11)*. Vos autem reverendi Patres et fratres, juvate precibus, quod charitativo injunxistis imperio: nec admodum vobis nostra displiceat rusticitas, dummodo sola et integra, ut a vobis tradita est, rerum gestarum complaceat veritas. Cum exorti essent peccatores sicut fenum, et veluti vepres et spinæ terrenam suffocantes messem, ita maligni quique Dominicam devastarent vineam, placuit episcopis et abbatibus et quibusque religiosis viris concilium debere fieri, in quo et prædæ (17) prohiberentur, et res sanctorum injuste sub-

(17) In synodo facta circiter annum 988, cui interfuit Hugo Ecolimensis episcopus, mortuus anno

latae restituerentur; et cætera mala quæ speciosam A sanctæ Dei Ecclesiæ faciem fœdabant, sub anathematis mucrone ferirentur. Hoc igitur concilium in cœnobio Karrofensi cogi fuit destinatum, factusque est ibi grandis ex pago Pictavo et Lemovicino, et adjacentibus regionibus multorum concursus populorum. Nam et multa corpora sanctorum (18) ibi allata sunt, quorum præsentia et religiositas roboraretur, et malignorum procacitas retunderetur. Sane illud concilium divina, ut creditur, voluntate coactum per sanctorum præsentiam frequentia illustrare miracula. At vero inter cætera Deo digna sanctorum pignora, etiam gloriosi Patris Juniani exuviæ cum decenti honore delatæ sunt.

3. Sed inter hæc agenda cum a cœnobio sancti Patris elatæ essent reliquiæ, non multum longe a monasterio hi qui sancti vehebant sarcinam, consederunt, et sacrum onus deposuerunt. In eo igitur loco post sanctissimarum reliquiarum evectionem devotio fidelium crucis erexit vexillum ob memoriam et recordationem, quod ibi sancti Patris reliquiæ quievissent: et ab eo tem-

990, secundum capitulum decernitur adversus prædones, ut dubium non sit ad eam referri oportere hanc delationem.

(18) De more illius temporis. Sic feretrum sancti Bercharii abbatis Dervensis in synodum Aiereien-

pore usque nunc, quicumque febricitans accesserit, invocato Christi nomine per interventionem ejusdem Patris pristinam consequitur sanitatem. Inde ergo cum ad villulam cui Ruffiacus nomen est, accessissent, mansionem inibi acceperunt, noctemque illam in Dei laudibus et hymnis pervigilem ducentes, facto mane iter arripuerunt; sed nihilominus in eodem loco quo quieverant reliquiæ, fideles Christiani ex lento vimine quasi quoddam fecere peribolum, ut locus ipse quo sacra membra locata fuerant ab accessu hominum et animalium tutus remaneret. Post multos dies taurus ferox accessit et cornibus atque costis eadem septem ludibundus concussit; sed mox ut a sæpe recessit, corruit et exspiravit. In eodem quoque loco ex ingenti imbre lacuna succreverat, quæ susceptam aliquandiu retinens aquam, pro reverentia sanctorum pignorum ad abluendam plurimos invitabat, inter quos accessit quædam mulier elephantino laborans morbo, quæ cum ex eadem se lavisset aqua, pristinae sanitati restituta incolumis remeavit ad propria.

sem delatum est, regnante Rotherto rege; et sancta Fides inter multa sanctorum corpora, quæ secundum morem provinciæ feruntur ad concilia, principatum tenuisse dicitur.

ANNO DOMINI DCCCCXVI.

JOANNES XV PAPA.

NOTITIA HISTORICA.

(Apud Mansi *Conciliarum amplissima Collectio*, tom. XIX, pag. 82.)

Joannes, patria Romanus, ex patre Leone postea presbytero natus, post extinctum tyrannum communi suffragio legitime electus est anno Christi 985 sub regno Ottonis III. Hic timore eorum quæ prædecessor passus erat, secessit in Tusciam, cum a novo tyranno Crescentio Numentano, qui titulo consulatus munitionem sancti Angeli possidere aggressus est, infestaretur. Cumque legationes ad Ottonem mittere frequentaret, Romani memores eorum quæ propter injurias pontificibus illatas ab Ottonibus anterioribus passi erant, e vestigio honorifica legatione eundem Joannem revocarunt, dataque illi omni securitate in Urbem redire rogarunt. Quod dum faceret, omnes adventanti occurrerunt, piis officiis et obsequiis eundem honorarunt seque illi subjecerunt. Libentio Hamburgensi episcopo pallium concessit. Leonem Trevisensem viceepiscopum ad regem Angliæ et ducem Nortmannorum ablegavit, ut eos inter se dissidentes conciliaret. Acta pseudosynodi Remensis, qua amoto Arnulpho Gerbertus subrogatus fuerat, improbavit, et amotum sedi suæ restitui feliciter procuravit (1). Ad Crescentii tyrannidem, quæ in dies magis magisque invalescebat, propulsandam, Ottonem regem Germaniæ Romam venire rogavit. Antequam vero accederet, defunctus est pontifex optimus septimo Maii, cum sedisset annos decem, menses..... dies duodecim. Sepultus est in basilica S. Petri in oratorio S. Mariæ.

(1) Non est effectum id nisi sub Gregorio V.